UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum ; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sectiones Considerationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-77028

Visual Library

CONSIDERATIONES DE ÆTERNITATE.

CONSIDERATIO I.

Quid sit Æternitas?

Simonides quid senserit de Deo

INTERROGATVS Simonides ab Hierone Rege Siculo, inquit Cicero lib. primo de Nat. Deorum, quid Deus sit, diem unum huic considerationi petiit: elapso illo nondum sibi liquere dixit, & biduum in eamdem deliberationem postulavit. Elapso & biduo, triduum sibi deposcit, denique id unum respondit, quo plus cogitaret, plus cogitandum occurrere; minus atque minus expediri se, quò diutius in hac cogitatione luctaretur. Cogitaturis nobis de Æternitate, primum omniũ illud se offert quærendorum principium, quid est Æternitas? Boëtius libro 5. de Consol. prosâ 6. ait, esse *interminabilis vitæ totam simul & perfectam possessionem.* Nemo ægrè feret, si dicamus id sciri non posse, & quò plus indagetur, plus indagandum relinqui, & quomodo enim definiri possit, quod nullos habet fines? si quis urgeat & vel umbratilem delineationem cupiat; negando id fieri faciliùs quàm affirmando putamus. Ita de Deo Plato in Timæo: *Quid Deus scit*, ait, *non novi, quid non sit novi.* Ita Hipponensis Præsul August. serm. 64. de verbis Domini, veram illam apud superos beatitudinem depingit, omnem cujuscunque mali cogitationem ab eâ removendo: *Faciliùs*, ait, *inuenimus quid ibi non sit, quàm quid sit.* In cælo non est dolor, non tristitia, nulla penuria, defectus nullus, non morbus, non mors, nullum malum. Ita & de ÆTERNITATE loqui possumus. Quidquid enim in hâc vitâ videmus, & per exteriores sensus admittimus, ÆTERNVM non est. *Quæ enim videntur* (ait D. Paulus 2. Corinth. 4.) *temporalia sunt, quæ autem non videntur* ÆTERNA *sunt.* Ita dicere licet; hoc meum gaudium, hæc voluptas mea & deliciæ; hic thesaurus, honor iste, hoc superbum ædificium, hæc vita mea, fluxa sunt, caduca sunt, ÆTERNA non sunt. Ita quocunque digitum intendamus, moritura ostendimus. Vulgi voces sunt: hæc structura æterna est, hoc monimentum immortale. Ita & impatiens æternos suos dolores esse queritur. Sed breves nimium sunt æternitates istæ, quas facile est verbis comprehendere; de verâ æternitate quidquid dicamus, minùs dicemus. Sic Augustinus in psalmum 63. *Quidquid vis*, inquit, *dicis de æternitate: ideò autem quidquid vis dicis, quia quidquid dixeris, minus dicis. Sed ideo necesse est aliquid dicas, ut sit unde cogites, quod non potest dici.* Trismegistus in Asclepio suo: *Anima*, inquit, *horizon est æternitatis & temporis; quà enim immortalis, æternitatis est particeps, quà verò corpori à Deo infusa, particeps est temporis.* Antequam verò ulteriùs progrediamur, ordini servando videamus quid prisci ævi homines, quid Romani, Græci, Ægyptii, aliique de æternitate senserint. Certè agnoverunt hanc, & variè depinxerunt.

Definitio æternitatis.

Quid Plato senserit de Deo.

In cælo nõ est dolor.

Anima horizon æternitatis & temporis.

1. *Varii veterum de æternitate sensus & picturæ.*

Symbola æternitatis 1. Annulus,

PRimò, repræsentarunt æternitatem per Annulum, seu Circulum, qui principio caret & fine, nullâ sui parte incipit, nullâ desinit, quod divinæ æternitati proprium. Ita cùm Deus æternus, & ipsius duratio, propriè dicatur æternitas, Ægyptiis circulus Deum significabat. Persæ olim putabant à se tunc quàm maximos honores deferri Deo, si editissimâ conscensâ turri, cæli circulum, illum appellassent. Quin & Turcis in more positum (uti Pierius fusiùs docet,) mane ex altissimâ speculâ vociferari: Deus semper fuit sempérque erit: simul & Mahometem suum salutare. Sarraceni etiam Deum circulum nominabant. Mercurius ille Trismegistus, quem dixi, nominatissimus Philosophorum (qui tot libros scripsit quot nullus mortalium; si Seleuco & Menæco credimus) Deum sphæram intelligentialem esse dixit, cujus centrum sit ubique, circumferentia nusquam, quia nusquam majestas Dei & immensitas terminantur. Eâ de causâ veteres diis suis templa struxerunt rotunda, sic Numa Pompilius Romæ rotundam ædem fertur sacrasse Vestæ, sic Augustus Cæsar, Agrippæ nomine Diis omnibus templum rotundo ambitu dedicasse, & inscripsisse Pantheon. Hinc & Pythagoras ut Deum sempiternum ostenderet, à discipulis suis circumactu corporis adorari jubebat, & à Numâ, teste Brissonio, statutum, ut Deum adoraturi in orbem sese converterent. Ergo Deus priscis est circulus, sed circulus sine peripheriâ seu circumferentiâ & cujus centrum est ubique, quoniam omnium principium simul & finis est Deus, Iob cap. 36. meritissimò exclamat: *Ecce Deus magnus vincens scientiam nostram: numerus annorum ejus inæstimabilis.*

Turcæ, Deũ semper fuisse, & semper futurum esse proclamant.

Templa rotũda cur Diis constructa.

Deinde repræsentarunt prisci æternitatem per sphæram & globum. Ita Faustinæ Imperatrici moneta cusa hâc formâ & effigie: globus erat cui insidebat Imperatrix, manum alteram protendens, sceptrum tenens alterâ cum inscriptione, ÆTERNITAS. Hinc veterum multi, mundum, quia rotundus, æternum fuisse censuerunt, quibus aptè Divus Basilius respondet: Circularis sit mundus, at circuli principium est centrum.

2. Sphæra,

Tertiò, ÆTERNITATEM priscis significabat & sella, quâ æternam quietem designabant. Nasamones Africæ populi, majorem partem non tantùm sedentes expirare, sed etiam hoc situ humari volebant, quasi jam æternitatem & longam illam à laboribus cessationem adiissent; uti subinde hodiéque Reges & Cæsares, in subterraneis mausoleis componuntur sedentes taciturnâ & lugubri majestate. Romanis etiam usitatum, mortuorum Imperatorum fusiles statuas, similibus sellis effulcire, ut qui jam fruantur æternitate. Sunt homines qui secum ipsi ratiocinentur sæpius in hunc modum: En ego à curis & laboribus tam malè adhuc habitus & oppressus, quin respiro, quin pauso nonnihil, quin labores hos & molestos, & longos desino? diu satis laboratum est; laborent tantundem & alii, quantum ego: quiesco jam igitur, & cesso. Ita sellas sibi ponunt & ferias sibi indicunt, sed ô non diu duraras! sellam locant, & quietem amplexantur, sed nec loco suo, nec suo tempore. Quàm verè & sanctè aureus ille de Christo imitando libellus (lib. 2. cap. 12.) aurem nobis vellicat his verbis: *Dispone & ordina omnia secundum tuum velle & videre, & non invenies, nisi semper aliquid pati debere, aut sponte aut invitè, & ita crucem semper invenies.* Et, *Tota vita Christi crux fuit & martyrium, & tu quæris requiem & gaudium?* Ergo sella in cælo locanda est, non hîc; inter tot turbas quieta non stabit, & ut par-

3. Sella,

Reges & Cæsares in subterraneis Mausoleis cõponuntur sedentes.

Cur Sella in cælo locanda, non in terra.

ut parcant sellæ huic omnia, mors demum evertet. Requies vera speranda nulla est, nisi æterna. Si tamen ulla sit quies in hâc vitâ ista erit: totum se, suâque omnia Deo Deique voluntati penitus committere, illi ex toto fidere, cætera omnia vana ducere. Ita nos instruens Ecclesiasticus c. 12. *Confide*, ait, *in Deo, & mane in loco tuo.* extra hanc animi quietem turbæ meræ, merum mare, & magni fluctus, & præsentes inferi. Sed ad priscos redeo.

4. Sol & Luna, Quartò, per Solem & Lunam adumbrata est priscis ÆTERNITAS. Sol semper reviviscit, tamesi quotidie videatur mori, & à seipso sepeliri; semper resurgit, licet quotidie in præceps eat & occidat. Ita & Luna nunquâ non recrescit & ditatur, post menstruam suam paupertatem. Catullus bene monet in suis hendecasyllabis:

Soles occidere & redire possunt;
Nobis cùm semel occidit brevis lux,
Nox est perpetuò una dormienda.

In inferno perpetua est nox, & sine somno Apud inferos certè perpetua istháec nox erit, sed sine somno: nemo illic dormit, quia hîc dormierunt cùm vigilandum fuisset: illic enim vigilant post somnum in peccatis non longum, quem ipsi tamen, si potuissent, longissimum fecissent, imò æternum. Alia longè ratio in cælo. Ecclesia Romana canit de Christi Martyribus: Lux perpetua lucebit Sanctis tuis, & æternitas temporum, hîc quies, hîc voluptas est, post labores & vigilias non diuturnas.

In cælo perpetua lux cum quiete.

5. Basiliscus, Quintò, per Basiliscum monstratur à veteribus ÆTERNITAS. Animal hoc omnium venenatissimum est, & soluin, ait Horus Niliacus, humanâ vi manúque interfici nequit. Imò tam virulentum est, ut herbas necet solo afflatu, animalia cetera fuget vel sibilis suis, aves conticescere faciat quàm primùm adesse auditur. Refert Ælianus in Africæ solitudine jumentum defecisse, & ad illius cadaver, velut ad convivium complures serpentes convenisse, at solo basiliscibilo fugatos, arenis sese abdidisse. Æternitas quæ vel in gaudiis, vel in tormentis erit, à nullo præcidi, minuique, multò minus tolli aut declinari poterit. Nec mirum si omnes, quibus est integra ratio, perterrefaciat vel leviter cogitata. Infinita sunt hujus basiliski volumina, immensi & inevolubiles gyri orbésque. Heu tremèdum draconem! Hîc ad nos paululum divertamus. Fit nonnunquâ, cùm in semet desœvit quispiam, & instituendæ confessioni conscientiam rimatur, ut copiosos serpetum nidos, & tota viperarum agmina reperiat, miretúrque secum ipse; Et quæso unde tantum veneni in meo pectore, unde tot pingues colubri, tot gravia, tot mortalia peccata? unde tantus lacertulorum exercitus, unde tot fœdæ & libidinosæ cogitationes? horreo ipse tam numerosam pestem. Ne miremini, causam rei facilè pandemus. Generandis serpentibus valde aptus est locus & humidus & neglectus, en, duplex causa, & humor loci, & negligentia eorum qui curare deberent. Idem prorsus est in animo humano: si pleraque omnis cura impendatur corpori, delicatè id tractetur, lautè nutriatur, epulis saginetur, voluptatibus mulceatur; animum, incolam illius, in humido habitare fatendum est. Si jam accedat incuria & neglectus divinorum, vix ulla salutis ratio habeatur, modò salvum corpus, modò corpori bene sit, quidquid fiat animo; si deinde confessio sit rara, & ferè perfunctoria, quid mirum plurimos hîc nasci serpentes, plurimas reperiri letales noxas? At, ô bone Christiane, immitte pectori tuo hunc basiliscum, admitte cogitationem de ÆTERNITATE, & senties paullatim evanescere viros as has bestias. Fateris ipse cor tuum scatere his anguibus, signum ergo est te rarò hactenus aut nunquam de ÆTERNITATE cogitasse. Emenda, & vel jam incipe assiduè illud in animo volvere: *Momentaneum quod delectat, æternum quod cruciat.*

Æternitas in gaudiis vel in tormentis à nullo minui aut declinari potest.

Duplex causa generandorũ serpentiũ, & in animo humano peccatorum.

6. Antrum. Sextò, in hûnc denique modum pingebatur ÆTERNITAS: Antrum statuebatur ingens, formidabile, hoc circumplexu suo cingebat serpens, & in revolutione istâ caudam sibi admordebat. Ad antri dextram stabat juvenis, amœni & floridi vultûs, arcum dexterâ & duplices sagittas, lævâ citharam gerens. Huic in ipso antri aditu senex sedet oppositus, & attentum in tabellam vultum defigens scriptitat, si quid vel cælestis globi motus, vel adstans juvenis dictet scribendum. Ad lævam hujus spelæi matrona sedet exercitato vultu & cano capite. Ad ostium specus quatuor sunt gradus, alius alio altior, primus ferreus, secundus æneus, argenteus tertius, aureus quartus. In his ludentes & vagabundi pueruli oberrant, lapsus & periculorum securi. Hæc pictura est, picturæ sensus est iste: Antrum ÆTERNITATIS incomprehensibilitatem significat; vipera in orbem replicata, Tempus; juvenis Deum, in cujus manu cælum, terra, inferi: terra & tartarum tela Numinis excipit, cælum citharam dumtaxat novit & gaudia; senex ille fatum, seu, quod Deus ab æterno effatus est; femina Naturam; distinctas ætates & sæcula, gradus distincti. Puelli per gradus discursantes, res creatas designât, maximè hominem in rebus suæ salutis ludibundum, & in ipso ÆTERNITATIS ingressu jocantem. Eheu mortales, diu satis lusimus in ipsis summis periculis: Æternitati proximi sumus, in illius aditu consistimus dum vivimus. Levissimo mortis impulsu fit, & jam in totâ sumus ÆTERNITATE. Non opus est ut mors magnis viribus in nos pugnet aut longo tempore: momento præcipitamur, & è gradibus istis devolvimur in ÆTERNITATIS Oceanum. Cogitate, vos qui in gradibus his luditis, & omnia alia quàm ÆTERNITATEM cogitatis, forsan hodie aut cras in illâ futuri.

Levissimo mortis impulsu sumus in æternitate.

II. *Arcanus scripturæ sensus aperitur*

CAput hoc de picturâ & typo ÆTERNITATIS, sacra pagina divinâ veritate non incommodè interpellabit. Nabuchodonosor rex Babylonius, cùm tres Hebræos juvenes impia jussa detrectantes, in accensam fornacem conjici jussisset, flamma super fornacem effusa est cubitis quadraginta novem. Res omninò miranda nec sine certo mysterio. Ecquis rapacissimæ flammæ volatilem altitudinem tam accuratè mensus est, quis illuc ascendit, & mensoriam regulam applicuit, & cubitos non quinquagenos, sed novenos tantùm suprà quadragenos deprehendit? Neque verò ita loqui solemus, sed viginti, triginta, quinquaginta numeramus, etsi paullò plures sint aut pauciores quos numeramus. Hîc unicus cubitus ad quinquagesimum numerum deesse dicitur. Mysterium hîc est & arcanus sensus. Numerus quinquagesimus Iubilæum olim significabat: at flammæ in Orciniana illâ Babyloniâ, etsi supra omnem modum tam in corpora quàm ipsas etiam animas sæviant, & immane quantum supra omnes hujus vitæ cruciatus excrescant, nunquam tamen eò pertingent, ut Iubilæi gratiâ attingant. Apud inferos Iubilæum nullum est, nulla venia, tormentorum finis nullus. Nunc illud Iubileum est, non singulis tantùm centenis aut quinquagenis annis; singulis diebus est, singulis horis, momentis. Una pars horulæ veniam nunc impetrare potest, quam non potest tota illic ÆTERNITAS. Una jam diecula plus debitorum potest dissolvere, quàm in lustralibus ignibus ipsi toti anni, aut sæcula.

Cur flamma dicatur 49. cubitis effusa.

Huic & aliam divinæ paginæ explicationem addamus. Cùm Iordanem Dei populus transiret, aquæ inferiores in mare solitudinis (quod nunc vocatur mortuum) descenderunt, usquequo omnino deficerent, & Ecclesiasticus: *Est*, inquit, *qui multa redimat modico pretio.* Duo hæc testimonia scripturæ conjungit Galfridus Clarævall. in Cant. & super iis sic disserit: *Si perennis tibi amaritudo debetur, & evadere potes, percipiens temporalem, magna utique parvo pretio redemisti. Fateor, mare est in quo navigas, sed mare mortuum, & quantas gratiarum actiones debes Deo, quod mare*

Ioſ. 3. Eccli. 20.

Mortua hujus vitæ mari mortuo, æterna verò supplicia mari salso comparata.

mare salsum, insanum intransmeabile merueras, & ecce illud tibi mari mortuo misericorditer commutavit, utinam per mare mortuum ad terram viventium valeas pertransire. Comparat hic scriptor omnia hujus vitæ adversa mari mortuo, æterna verò supplicia mari salso & intransmeabili. Nemo utrumque evadit, aut hoc aut illud navigandum est. Quid agis, ô homo, (exclamat D. Chrysostomus) cælum paras ascendere, & interrogas ne qua tibi difficultas occurrat. Quidquid faciamus, hoc mare mortuũ transeundum est; penes nos est an in tranquillum portũ beatitudinis appellere velimus. *Fons sapientiæ, verbum Dei in excelsis, & ingressus illius mandata æterna.* Per mare hoc mortuum, in regionem vivorum, via alia non patet, quàm via mandatorum Dei. Oraculum liquidissimum habemus: *Si vis ad vitam ingredi, serva mandata.* Per hos fines aditur Æternitas. Quòd si ab hujus ævi Theologo quæratur: *Quid est ergo æternitas?* Est circulus (dicet) in se recurrens, cujus centrum SEMPER, circũferentia NVSQVAM, hoc est, NVNQVAM FINIRI. *Quid est Æternitas?* Est orbis undique rotũdus, suique similis, in quo non est principium nec finis. *Quid est Æternitas?* Rota quę semper volvitur, & volvetur in omne volubilis ævum. *Quid est Æternitas?* Est annus jugiter revolutus, qui ubi moritur & occidit, ibi & renascitur rursumque oritur. *Quid est Æternitas?* Fons jugis, in quo per mæandros aquæ ad suam semper refluunt originem, ut iterum fluant. *Quid est Æternitas?* Perennis scaturigo, juges emanans aquas, sed aquas vel benedictionis suavissimas, vel amarissimas maledictionis. *Quid est Æternitas?* Labyrinthus innumeris sese gyris intorquens, qui ingressos perpetuò circumducit, circumagit & perdit. *Quid est Æternitas?* Est abyssus spirarum & revolutionum; est spira semper gyrans & circulans in immensum. *Quid est Æternitas?* Anguis orbiculatim in se reflexus, caudam ore complectens, qui in sui fine rursum semper incipit, & incipere nunquam desinet. *Quid est Æternitas?* Est duratio semper præsens, est unum perpetuum HODIE, quod non transit in præteritum, aut futurum. *Quid est Æternitas?* Est ævum ęvorum, ait Dionysius, quod non interit, sed eodem modo semper se habet. *Quid est Æternitas?* Est principium sine principio, sine medio, sine fine. Est juge interminatum, semperque inchoans principium: in quo beati beatã vitam continuò auspicantur, noviscque voluptatibus perpetuò affluunt: in quo damnati semper moriuntur, póstque omnem mortem mortisque luctam, rursum jugiter mori & cum morte luctari incipiunt. Quamdiu Deus erit Deus, tamdiu beati erunt beati, tamdiu regnabunt & triumphabunt; tamdiu damnati infandum ardebunt & clamabunt: *Cruciamur in hac flammâ*, cruciandi & torquendi *Æternùm*.

Zach. 1.

Cornelius de Lapide. Quid est Æternitas?

Cap. 10. de divin. nominibus.

Quamdiu beati erunt beati?

III. *Æternitatis locus, cur mansio dicatur?*

De quo Leõtius Neap. Cypror. epis. in vitâ S. Ioannis Eleemosynarii c. 26. interpretatione Anastasio S. R. E. Bibliothecario.

ALexandrinus Pontifex Joannes, summæ pietatis vir, ægros visebat sæpius, socium habebat quãdoque Troilum Episcopum, numorũ magis quàm ęgrotorum amantem. Huic in aurẽ insusurrans Joannes: Amabo, inquit, frater, amicos Christi juvemus. Callidus ad hæc Troilus, & animi morbũ vafrè dissimulans, pecuniã omnem, quam tunc servus rebus emẽdis aliis secum ferebat, egenis dari præcepit. Nec ita multò pòst febriculâ cœpit tentari, quam ei creavit avaritia. Audiit hoc Alexandrinus Patriarcha, & morbi caussam, quę erat, facili conjecturâ assecutus, tantundem argenti, quantum nuper inter ægros distributum, secum ipse ad febrientem attulit, &, producto nonnihil fermone: Jocabar, inquit, nuper, & à te stipem ægrotis rogabã, cùm ea servo meo deesset, & en bonâ fide mutuos philippeos refero, & gratias ago. Vidit Troilus præsentem monetã, & mox docilis illa febris remittere, & æstus mitigari, & omnia jam meliùs habere, itaque & ad prandium valentior surgere, & unà ire ad mensam: secundum meridiem finitis-

Troili febris remissa.

A que epulis Troilus domi dormire cœpit; & suaviter meridiari. Vidit hîc per somnium amplissimas ædes, & in illarum fronte super januam titulum: *Mansio æterna, & requies Troili Episcopi*, gaudet somnians, sed mox aliud videt & dolet. Adest qui adductis secũ operis seriò imperans: Tollite, inquit, hanc ędium inscriptionẽ, & istam ejus loco suffigite: *Mansio æterna, & requies Ioannis Archiepiscopi Alexandriæ, empta libris triginta argenti.* Horruit ad somnium istud Troilus, nec vanũ esse voluit, & ex avaro atque immiti, multò liberalior in egenos præsertim, evasit. Hoc illi vel in somnis *Æterna illa mansio* visa persuasit.

Et ejusdem visio.

O beatæ mansiones, & ideò beatæ, quia æternæ! Quã cupit Christus ut tabernulas nostras, & tuguriola brevî ruitura fastidiamus, illas amemus, ad illas properemus MANSIONES ÆTERNAS: *In domo patris mei*, inquit, *mãsiones multæ sunt*: nemo hinc arcetur nisi à seipso: locus neminem excludit, lõgè quã amplissimus; tempus neminẽ expellit, mansio illic est, & quidẽ MANSIO ÆTERNA.

Ioan 14. Ab æternis mansionibus nemo arcetur.

B O æterne, misericors Deus! ô æterna veritas! ô vera charitas! ô chara æternitas! Miseriti nostrę sic medere, ut è præsentibus & brevibus ęrumnis agnoscamus futuras, horribiles, æternas pœnas. Duc nos & doce nos, ut bona peritura sic posideamus, ne amittamus æterna: commissas noxas sic lugeamus, ut supplicium evadamus ęternum; sic nos geramus in hospitio, ne MANSIONIBVS ÆTERNIS excidamus; sic progrediamur in viâ, ne repellamur à patriâ.

CONSIDERATIO II.

In quibus natura repræsentet Æternitatem.

Idololatræ agnoverũt ęternitatẽ. *Ad Rom. 11.*

ÆTernitatem ergo agnoverunt etiam idololatræ, qualemcunque illam, quam & per certa signa descripserunt, *Deus enim illis manifestavit, ita ut sint inexcusabiles.* Quantò jam commendatior debebit esse hęc cogitatio Christianis, quibus æternitas aliter longè meliùsque depingitur, propter quod inexcusabilis es, ô homo, quisquis saluberrimam hanc Æternitatis memoriam etiam monitus, tradis tamen securæ oblivioni. Sæpe ibi in oculis sunt annuli & circuli, sphærulæ & globi, sellæ & sessorii lectuli, sol & luna oculos identidem incurrunt. Et hæc aspecta Æternitatis tibi memoriam ingerunt. Sed & Natura ipsa, bona mater, ea in publicum proponit, quorum aspectu auditúque ad Æternitatem meditandam invitaris.

C Homo inexcusabilis qui memoriam æternitatis obliviscitur.

Asbestos lapis semper arder. *Lib. 21. de Civit. c. 5.*

Memorat Solinus, Arcadiæ lapidem (Asbestos dicitur) ubi flammę semina cõcepit, continuis pænè ignibus ardere. Ideò in delubris olim & sepulchris ex illo lampades cõcinnabantur. Cujus etiam D. Augustinus meminit. Addo Plinium, Volateranum, Dioscoridem, plures alios qui mira referunt de lini quodam genere. Varii hoc nominis est, nam Asbestinum, Carystium, Indicum, sed & vivum vocatur. Hoc igni non tantùm non consumitur, sed lavatur & extergitur. Ideò Regum aliquot cadavera rogis injicienda & cremanda, tali linteo fuerunt obvoluta, vitandæ confusioni cinerum, & his ab illis distinguendis. Ex hoc lino mãtile habuit Nero, quod contra gemmas atque aurum pretiosum æstimabatur. En tibi ducem & magistrã naturam, quę digito id monstret quod suam in ignibus mortem non reperiat. Ita damnati omnes ardebunt, & non deflagrabunt, urentur perpetuùm, & nunquam consumentur, quærent in his flammis mortem, non reperient. Rectè Amandus exclamat: *O væ æternum, nunquam finem habiturum! ô finis sine fine, mors gravior omni morte; semper mori, & non posse unquam emori.* Ita divinus Isaias: *Ignis eorum nunquam extinguetur.* Et Apocalypticus ille angelus: *Desiderabunt mori, & mors fugiet ab eis.*

Linum incõsumptibile quod?

D Nero ex hoc lino habuit mãtile.

Horolog. sapientiæ.

Isa. c. ult.

Apoc. c. 9.

Salamandram in ignibus vivam aliquanto certè tempore durare posse, præter Aristotelem, Plinium, Galenum, Ælianum, Dioscoridem, etiam D. Augustinus credidit.

Salamãdra in igne vivit.